

BOHATSTVÍ, SEX, ZRADA.
PŘÁTELSTVÍ MŮŽE BÝT I VRAŽEDNÉ...

JEDNA Z NÁS JE MRTVÁ

JENEVA ROSE

**JEDNA Z NÁS
JE MRTVÁ**

Copyright © 2022 by Jeneva Rose

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Doubravová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3673-7 (pdf)

JENEVA ROSE

JEDNA Z NÁS JE MRTVÁ

přeložila Michaela Doubravová

VENDETA

Obsah

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25
- 26
- 27
- 28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

Poděkování

*Mému manželu Drewovi, který prohlásil,
že první věnování se nepočítá,
protože na obálce nebylo mé pravé jméno.
Doufám, že tohle už se počítá, lásko.*

JENNY

SOUČASNOST

„TYHLE ŽENY MĚ STÁLY tisíce hodin práce. Kráslila jsem je, depilovala, stříhala, líčila, nanášela jim samoopalovací sprej, pudrovala je a masírovala. Zním téměř každý centimetr jejich těla. Taky ale znám jejich démony – jejich nejhlubší a nejtemnější tajemství. Věci, které se v sobě snažíme pohřbít, abychom světu neukazovali zlé dvojče, které v nás číhá. Jestli mě překvapuje, že se něco takového stalo? Ani v nejmenším. Čekala jsem to. Byla to jen otázka času.“ Poposednu si a zkřížím pod stolem nohy.

Naproti mně sedí detektiv Frank Sanford, přísně vyhlížející muž ve středním věku s tvrdými rysy v obličejí a širokými rameny. Typický vyšetřovatel z oddělení vražd. Přestože má na sobě oblek a kravatu, vypadá všelijak, jen ne uhlazeně a spořádaně. Jeho zarudlé oči prozrazují, že pracuje dlouhé hodiny přesčas a příliš málo spí. Máme toho společného víc, než si myslí.

„Jak to, že znáte jejich nejhlubší a nejtemnější tajemství, Jenny? Jste snad i jejich psychoterapeutka? Myslel jsem, že jste kadeřnice,“ zeptá se detektiv Sanford a vystrčí svou ostře řezanou bradu pokrytou strništěm. Přestane si na chvíli zapisovat poznámky a s přimhouřenýma očima, kterýma mě pozorně sleduje, čeká na odpověď.

Sedíme naproti sobě v dobře osvětlené výsechové místnosti. Vzduch je zatuchlý a chladný. Nedokážu říct, zda se místnost pokouší sladit s aurou detektiva, nebo je to naopak.

„Svým způsobem jsem obojí. Nevím, kolikrát jste byl v salonu, detektive Sanforde, ale ženy toho namluví.“ Zkřížím si ruce na prsou a podívám se mu do očí. „Zvlášť když sedí v kadeřnickém křesle a nemají co jiného na práci.“

Vím, že tenhle muž do žádného salonu nikdy nevkročil, a to nejen podle toho, jak málo o sebe dbá. Pravdou je, že své klientky znám lépe než vlastní rodinu, zvlášť *tuhle* skupinu žen. Každou z nich vídám několikrát týdně. Mají peněz na rozdávání – nebo přinejmenším jejich manželé – a mohou si dovolit investovat do boje v největší válce svého života: té proti účinkům času na lidské tělo.

„Chápu. A vy jste majitelkou salonu krásy Glanc, správně?“ Jemně poklepe tužkou o stůl.

„Je to tak,“ přikývnu.

Znovu uchopí tužku a pečlivě, aby mu nic neuniklo, si udělá pár dalších poznámek.

„A jak dlouho ten salon vlastníte?“

Na okamžik uhnu pohledem a zavzpomínám, kdy jsem ho koupila. „Zhruba pět let.“

„A tyhle ženy jsou celou dobu vašimi zákaznicemi?“ Nakrčí čelo.

„Ne. Začaly ke mně chodit asi před třemi lety. Glanc nebyl vždycky tím salonem, kterým je dnes.“

Napíše si několik dalších poznámek a něco na papíře zakroužkuje. Zahlédnu slova v kroužku: *Glanc – minulost?*

„Rozumím. Takže ty ženy znáte tři roky a nepřekvapuje vás, že se něco takového stalo?“ Pozvedne své husté tmavé obočí.

„Ne. Nenechte se jimi ošálit, detektive. Jednotlivě jsou upřímné a umí být i milé... Ale když je dáte všechny do jedné místnosti, jsou tyhle ženy vyloženě toxické.“

JENNY

TŘI TÝDNY PŘED VRAŽDOU

OLIVIA SE POSADILA do křesla na ten svůj pevný, hubený zadek a velikou kabelku od Hermèse odložila na zem. Její dlouhé, bujné vlasy mahagonové barvy se mi otřely o tvář, když si je netečně přehodila přes rameno. Mou zásluhou v nich byl dokonalý poměr světlých a tmavých tónů. Na sobě měla červený overal, který nechával jen málo prostoru pro představivost. Olivia vždycky nosila nějakou variaci červené, ať už to byl celý outfit, výrazné rty, nebo nápadný doplněk. Červená byla její ikonická barva, její sázka na jistotu. A nikdy nechodila v ničem jiném než v louboutinkách s červenou podrážkou.

Když jsem přes ni přehodila čistě vypraný kadeřnický plášť, Olivia na sebe civěla do zrcadla s ryzím a nefalšovaným obdivem. Otáčela hlavou ze strany na stranu a prohlížela si svůj dokonale tvarovaný nos, přespříliš zvětšené rty a výrazné lícní kosti. Kdybyste nafoukli hnědovlasou panenku Barbie do životní velikosti, vypadala by přesně jako Olivia. Poznala jsem, že je se svým vzhledem spokojená, když se na sebe mírně uculila a odhalila fazety tak zářivé, že by mohly konkurovat stowattové žárovce. Celé roky jsem byla její kadeřnicí a vizážistkou, pečovala o její nehty a řasy, depilovala ji a v neposlední řadě jí vytvářela falešné opálení, a jak čas běžel, všimla jsem si, že

její rty jsou čím dál plnější, lícní kosti vystouplejší a pleť hladší. Její tvář byla neustále v pohybu, jako tektonické desky.

„Tak co to dnes bude?“ zeptala jsem se, zatímco jsem jí opatrně pročešávala hebké vlasy a dívala se na ni do zrcadla. Předem jsem věděla, co chce, ale dobrým zvykem je vždy se zákazníka zeptat, co si přeje. A tak jsem čekala, až mi to řekne. Zrovna zuřivě tūkala do telefonu, proto zvedla do vzduchu prst.

Olivia a já jsme v každém ohledu představovaly protiklady. Zatímco ona se pyšnila tmavými dlouhými vlasy, moje byly jahodově blond, vlnité a sahaly mi sotva po ramena. Rysy v obličejí měla tvrdé a ostré. Já naopak jemné a zaoblené. Její oči měly barvu mléčné čokolády. Moje byly chladně modré. Její tvář nezdobilo jediné znaménko krásy, kdežto moje pleť byla posetá pihami. Olivia si položila telefon do klína, krátce se na mě podívala a pak znovu zaměřila pohled na to nejdůležitější ve svém životě: Olivii.

„Obarvit kořínky a zastříhnout konečky. A taky budu potřebovat depilaci. Dean se dnes večer vrací domů.“ V očích jí zajiskřilo a v jejím hlase zazněla euforie, jako když školačka mluví o své první lásce. Dean a Olivia Petrovovi byli manželé už přes deset let a překvapovalo mě, že mezi nimi stále hoří plamínek vášně. Toxické vztahy jsou nicméně známé svými extrémními vzestupy a pády.

„V tom případě se musíme postarat o to, abys pro něj byla naprosto dokonalá.“

„Už tak jsem pro něj dokonalá,“ utrousila Olivia.

Usmála jsem se a přikývla. Za ta léta jsem se naučila, že tohle je nejlepší způsob, jak se vypořádat s problematickými zákazníci, a Olivia byla tou *nejproblematictější*.

„Ale tvou zásluhou jsem vždycky ještě víc než dokonalá,“ dodala.

Olivia měla opravdový talent lichotit v prvé řadě sama sobě. A uměla to i s laskavými slovy a urážkami. Díky ní jsem vymyslela termín „laskurážka“. Jako by vytvořila svůj vlastní krutý jazyk. Ani byste si neuvědomili, že vás počastovala urážkou, protože ji zabalila jako dárek s pěknou mašlí.

Nejlepší na mé práci bylo to, že se ženy díky mně cítily dobře. Zbožňovala jsem, jak se jejich tváře rozzářily, když jsem s úpravami jejich zevnějšku byla hotová. Měly glanc, jak jsem tomu ráda říkala – odtud název mého salonu. Olivia byla jednou ze vzácných výjimek, které glancem oplývaly neustále, takže vylepšovat ji nebyla až taková zábava, ale dávala mi tučné spropitné a její zkrášlovací procedury mi samy o sobě splatily hypotéku na byt nad salonem.

„Co máte s Deanem dnes večer v plánu?“ zeptala jsem se.

Olivia vzhlédla od svého telefonu. „Trochu toho a trochu onoho,“ mrkla na mě.

Vždycky si myslela, kdovíjak není tajemná, ale její textovky odhalily, co přesně dnes večer chystá. Přikývla jsem a vrátila se k míchání barvy.

„Líbí se mi tvoje pihy, Jenny. Ale neuvažovala jsi někdy o plně krycím make-upu?“ Olivia si prohlížela můj obličej.

Laskurážka.

„Dřív jsem ho používala, ale pihy jsou v kurzu,“ řekla jsem s úsměvem. „Ženy si je teď dokonce přimalovávají.“

Pokrčila rameny, sklopila zrak zpátky k telefonu a projížděla si svoje výrazně upravené fotky na Instagramu. „Když to říkáš.“

Ačkoliv jsem byla s aktuálním stavem svého podniku spokojená, někdy jsem si říkala, že za starých časů to bylo jednodušší. Nemusela jsem se totiž potýkat s náročnými klientkami. Salon krásy Glanc jsem otevřela před pěti lety. Vždycky jsem toužila vlastnit butikový salon s veškerými službami, ale realita nebyla tak oslnivá, jak jsem doufala. Začínala jsem s olupující se omítkou, směsicí použitého nábytku a starého vybavení a klientelou sestávající z postarších žen, které ke mně zabloudily z ulice. Byl to boj, dokud jednoho dne, zhruba před třemi lety, nepřišla do mého salonu zoufalá Olivia. Její tehdejší kadeřník se podle všeho přestěhoval do New Yorku, a tak zkusila zajít do jiného salonu, kde jí totálně zpackali barvu. Byla jsem její záchrana. Řekla o mně svým kamarádkám, které patřily k místní smetánce, a můj salon se z laciného, sotva přežívajícího podniku proměnil v salon krásy s komplexními službami pro ženy

z vyšších vrstev města Buckhead. Přidala jsem dvě opalovací lůžka, přístroj pro samoopalovací nástřík, prostor na pedikúru a manikúru, místnost pro voskovou depilaci, kout na líčení, posezení a bar s vínem a šampaňským. Co si zamanuly, to jsem jim poskytla. Teď mám dokonce pořadník a přijímám pouze pětadvacet stálých zákaznic, které souhlasí s tím, že podstoupí nejméně osm ošetření za měsíc. Pokud tak neučiní, jsou z okruhu zákaznic buď úplně vyřazeny, nebo přesunuty zpátky na čekací listinu. Členství v mém salonu je velmi exkluzivní a velmi drahé.

„Nechystáš se nabízet ošetření pleti?“ Olivia se dotkla svého obličeje. Vlivem časté aplikace botoxu se nikdy ani nepohnul.

„Neuvažovala jsem o tom,“ odpověděla jsem.

„Přesně proto mě potřebuješ. Někoho, kdo přemýšlí v širších souvislostech. Měla bys najmout kosmetičku. Některé z tvých klientek budou brzy nutně potřebovat péči proti stárnutí pleti, například Shannon.“ Olivia se pokusila zvednout obočí, ale místo toho napůl přivřela oči.

Pousmála jsem se na ni a obrátila pozornost zpátky k jejím vlasům. Olivia se považovala za výhradní majitelku Glancu. Bohužel byla andělským investorem, ale doufala jsem, že do tří let její podíl odkoupím. Měla až příliš vysoké nároky. Byla jsem jí vděčná, že salon zachránila, ale svým způsobem toho využila k posílení svého společenského postavení. Tenhle podnik se pro mé klientky stal osobním útočištěm, domovem mimo jejich sídla. Olivia a její kamarádky se k němu chovaly jako k vlastnímu obývacímu pokoji – pořádaly zde setkání knižního klubu, posezení u vína i schůze výboru a probíraly žhavé drby.

Olivii zavibroval telefon, znovu ho zvedla a dala se s vervou do psaní. Tu a tam jsem si přečetla, co píše, zatímco jsem jí nanášela barvu ke kožínkům. Pokud se mnou zákaznice nemluvíly, obvykle telefonovaly nebo psaly zprávy. Obávaly se totiž, že by jim mohl uniknout nejnovější drb. Bylo těžké nevěnovat tomu pozornost, nedávat si dvě a dvě dohromady, neřešit, co tyhle ženy zrovna prožívají.

„Kde vůbec Dean byl?“ zeptala jsem se.

Druhou nejlepší věcí na mé práci bylo povídání si s klientkami. Řekly mi všechno – někdy nechtěně, ale přece. Jejich naděje, sny, selhání, starosti, potíže, nejistoty... zkrátka všechno. Moc mě bavilo je poznávat. Ráda jsem se cítila součástí jejich života, i když jsem jí nebyla. Díky tomu mi práce připadala spíš jako každodenní zábava s kamarádkami. Uměla jsem se správně ptát a skvěle naslouchat. Nerada jsem byla středem pozornosti, takže mi to vyhovovalo, protože moje zákaznice rády mluvily, zvláště o sobě.

„No... ehm... ani vlastně nevím,“ řekla. „Někdy je jako toulavý pes. Nestíhám s ním držet krok,“ dodala se smíchem.

Olivia a Dean byli jedni z nejvlivnějších a nejmocnějších lidí v Buckheadu, takže pro ně bylo důležité zachovávat dekorum. Ačkoliv jsem Olivii znala už tři roky, netušila jsem, čím se její manžel živí, a měla jsem pocit, že to neví ani ona. Dokud dostávala svou apanáž, bylo jí to podle mě jedno. Proslýchalo se, že Dean snad něco pašuje, ale když jste se ho zeptali, řekl, že jde o dodavatelský řetězec.

„Když už mluvíme o toulavých psech, jsou nějací i ve *tvém* životě?“ usmála se Olivia.

Dál jsem jí natírala kořínky vlasů sytou barvou páchnoucí po čpavku. Tenhle pach většina lidí neměla ráda, já však ano. Uklidňoval mě.

„Ne, nikoho nemám. Můj život je tenhle salon.“ Rozhlédla jsem se kolem sebe.

Pět let od svého zrodu je salon Glanc čistý a moderní, s dřevěnými podlahami, výjimečným bodovým osvětlením a taky nejnovějším a nejdražším profesionálním vybavením. Recepce od zbytku salonu oddělují černé sametové závěsy dlouhé od stropu až na zem, za které se dostanou pouze klienti a zaměstnanci. Ostatní o tomhle místě mluví, jako by to byl trůnní sál v Buckinghamském paláci.

„Ach, drahoušku. Budova nemůže být celý tvůj život,“ pronesla s úsměškem. „A to už něco znamená, když to říkám já. Za krokodýlí

birkinu bych prodala duši. Aha, ty zřejmě nevíš, o co jde, a asi je to tak lepší. Musíš se soustředit na prostší věci.“

Laskurážka.

Napjatě jsem se usmála a začala jí zastříhovat konečky. Stríhala jsem ji sotva minulý týden, takže to vlastně nebylo potřeba, ale to ona měla v kapse bezednou kreditku. Znovu jí zavibroval telefon a já k němu shlédla. Byla to esemeska od někoho, koho pojmenovala *Bryceova krize středního věku*.

„Promiň, Jenny. Úplně jsem zapoměla, že dnes musím na oběd s dámami. Jak dlouho to ještě potrvá?“ Rychle pohupovala nohou.

„Vlasy třicet minut, ale depilace zabere dalších třicet.“

„V tom případě teď budeme muset depilaci vynechat. Musím si získat tu novou manželku.“ V hlase jí zazněl sarkasmus.

„Novou manželku?“

„Crystal Madisonovou, Bryceovu novou ženu – a když ji srovnám se Shannon, výrazně si polepšil,“ ušklíbala se.

„Jo, slyšela jsem, že Bryce Shannon opustil kvůli mladší ženě. Právě se vzali, že?“

Bryce byl americký kongresman a působil ve výboru pro obchod. Dva měsíce před koncem jeho volební kampaně začaly kolovat zvěsti o jeho nevěře. Svou pozici obhájil jen tak tak. Hned po znovuzvolení Shannon opustil a oženil se s Crystal. Novinářům navykládal, že vězel v manželství bez lásky a teď konečně našel tu pravou. Předpokládala jsem, že si to hezky naplánoval, aby měl do dalších voleb čas napravit si reputaci.

„Už ses s Crystal setkala?“ Střelila po mně v zrcadle pohledem.

„Ne, ještě jsem neměla to potěšení,“ zavrtěla jsem hlavou.

„A zřejmě ani nebudeš mít. Je to hotová venkovanka,“ pronesla trochu huhňavě. Olivia se vždycky snažila svůj táhlý jižanský přízvuk skrývat pod prapodivnou kombinací dámy z Manhattanu a moderátorky zpráv ze Středozápadu, ale čas od času k jejímu velkému zděšení její původ vyplaval na povrch.

„Lesk a půvab Buckheadu jí nic neříká?“

Rozčesala jsem Olivii konečky vlasů a zkontrolovala, jak dlouho má barva působit.

Buckhead je bohaté předměstí Atlanty. Jeho drsný název moc hezky nepůsobí, ale pro vaši představu, průměrný dům tu stojí přes osm set tisíc dolarů. Říká se tomu tady „Beverly Hills Východu“.

„Vůbec. Nechápej mě špatně. Je krásná, vypadá úplně jako Jessica Simpsonová. Ale myslím, že tvou pravidelnou zákaznicí se nestane. Na můj vkus sází až moc na přírodní, svěží vzhled a taky je mladá, kolem pětadvaceti.“ Olivia protočila oči. Neměla mladé lidi ráda, protože už mezi ně nepatřila. Nikdy nebude z těch žen, které umějí stárnout s noblesou. Bude se stáří bránit zuby nehty.

„Mnohem mladší než Bryce,“ poznamenala jsem.

„Ach ano. To Shannon naštvalo asi nejvíc. To, že ji manžel vyměnil za mladší kus. Ale pro Bryce je všechno obchodní výměna,“ řekla Olivia jízlivě a uchechtla se.

„Určitě to pro ni nebylo snadné. Jak se drží?“ Naznačila jsem Olivii, aby se přesunula k umyvadlu. Posadila se, zaklonila hlavu a já jsem jí začala jemně oplachovat vlasy.

„Nevím. A je mi to fuk,“ řekla nevzrušeně.

„Jste přece kamarádky,“ připomněla jsem jí trochu hlasitěji, abych překřičela šum tekoucí vody a taky protože mě pobouřilo, že se Olivia nezajímala, jak se Shannon po tom všem daří.

„Oprava: *byly jsme* kamarádky. Musím se od *toho* distancovat. Shannon je v tomhle městě potápějící se lodí. Jistě, dostává výživné, ale všechn vliv a moc má Bryce.“

Vytřeštila jsem oči, když jsem vstřebávala, co právě řekla. Olivia a Shannon si byly blízké a dozvědět se, že už nejsou, protože Shannon opustil manžel, byl šok. V tu chvíli jsem věděla, že něco není v pořádku. Rovnováha ve skupině se změnila. Bylo to, jako když ustane vítr a obloha se rozjasní, těsně předtím, než vypukne bouře.

Tenhle měsíc jsem Shannon ještě neviděla a hrozilo jí ukončení členství. Měla sedm dní na to, aby přišla na osm ošetření, a já jsem zamýšlela dát jí čas navíc, ale bylo jasné, že Olivia ji chce dostat pryč.

V duchu jsem si poznamenala, abych Shannon odpoledne zavolala a připomněla se jí.

„To nerada slyším. Je mi jí líto,“ řekla jsem.

„To nemusí! Shannon stejně nikdy nebyla moc hodný člověk. Chovala se ke mně hrozně a musela jsem ji prakticky donutit, aby k tobě začala chodit. Měla pocit, že tohle místo je pod její úroveň...“ Olivia nakrčila nos.

Zatímco jsem jí sušila vlasy ručníkem, ve tváři se mi objevil lehce zamračený výraz.

„Ale tím se netrap. Shannon je prostě mrcha a vždycky byla,“ prohlásila Olivia a přezíravě mávla rukou.

„Já se tím netrápím. Prožila si svoje.“ Doprovodila jsem Olivii zpátky do kadeřnického křesla.

„Každopádně je odepsaná a její přítomnost nebude pro tvůj podnik dobrá vizitka. Je jen připomínkou toho, jak hluboko můžou mocní padnout. Vlastně je to smutné.“ Vytáhla telefon a začala procházet tisíce svých selfiček, zatímco jsem jí foukala vlasy.

Byla jsem loajální vůči všem svým klientkám, i těm nejhorším z nich. Nikdy mi nevadilo poslouchat, jaké mezi sebou mají půtky. Chápala jsem, že se lidi potřebují vypovídat a že ne všichni spolu neustále vycházejí, ale nikdy jsem se do ničeho nenechala zatáhnout. Naslouchala jsem, ale odmítala se účastnit. Nicméně o tom to je: účast není vždy nutná.

Olivia napsala zprávu do skupiny nazvané Buckheadská ženská nadace. Četla jsem slova, která svými kostnatými prsty vytukávala na klávesnici telefonu. Brzy bude zle.

Zvonek na dveřích se rozezněl právě ve chvíli, kdy jsem Olivii pomocí prstů načechrala vlasy. Vypadaly dokonale. Měly objem a lesk jako z reklamy na šampon.

„Běž dozadu,“ ozvala se z přední části salonu recepční Mary.

Olivia vstala a ještě jednou se pokochala svým odrazem v zrcadle, našpulila rty a ujistila se, že každý pramen vlasů je na svém místě.

Zpoza závěsu se vynořila Karen Richardsonová. Její po ramena dlouhé zrzavé vlasy připomínaly rozžhavené uhlíky vespod táboráku.

Byla mou věrnou zákaznicí, právníčkou v oblasti luxusních realit a Oliviiinou blízkou přítelkyní – tedy blízkou na poměry Buckheadu. Byla štíhlá jako proutek, neměla na sobě ani gram tuku. Díky svým propadlým tvářím, široké ploché čelisti a zářivému úsměvu vypadala spíš jako modelka než jako matka či realitní makléřka.

Karen zaměřila pozornost na Olivii. „Svolala jsi právě mimořádnou schůzi výboru?“

Olivia se otočila čelem ke Karen a dramaticky si přehodila vlasy přes rameno. „Ano. Neboj, nebude to na dlouho.“

„Proč v kavárně, a ne tady?“

„Říkala jsem si, že to tak bude jednodušší, protože pak jdeme na oběd s Bryceovou krizí středního věku.“ Olivia se mírně usmála.

Karen si povzdechla a na okamžik zaváhala, jako by se snažila v Olivii číst.

„Čeho se ta schůze týká?“ zeptala se a dala si ruku v bok.

„To zjistíš, až na ni dorazíš.“

Pak se Olivia obrátila na mě. „Mockrát děkuju, Jenny. Jsi nejlepší!“ Vtiskla mi na obě tváře letmý polibek, sebrala ze země svou kabelku, předala mi stodolarovou bankovku jako spropitné a odešla celá rozzářená – moje specialita.

„Někdy je to s ní fakt těžké,“ potřásla Karen hlavou a sledovala, jak Olivia vychází ze salonu.

„Ale ne vždycky,“ řekla jsem s úsměvem. Udržovat mír bylo čím dál důležitější součástí mé práce.

„Můžeme?“ Pokynula jsem rukou směrem dozadu a přešly jsme spolu do místnosti pro nástřík opálení.

Karen se rychle svlékla do naha. Nebylo na tom nic trapného, samoopalovací sprej jsem jí aplikovala už nejmíň stokrát, takže to byla rutina. Její tělo jsem znala lépe než to svoje. Každou pihu. Každou jizvu.

„Dnes jsi vytížená. Mimořádná schůze výboru a oběd s dámami.“

„Bože. Ani mi to nepřipomínej.“ Karen si podrážděně odfrkla.

Zazubila jsem se.

Zatímco jsem jí na mléčně bílou kůži nanášela světlý bronz, usmála se. „Nevím, co má Olivia za lubem, ale určitě to nebude nic dobrého. A o Crystal jsi slyšela, že?“

Přikývla jsem.

„Osobně jsem se s ní ještě nesetkala,“ pokračovala. „Ale mám pocit, že když se k ní budu chovat přátelsky, zradím tím Shannon.“

„Mluvila jsi se Shannon?“

„Ano, ale ne o Crystal. Shannon je na dně, ani jsem před ní nezmínila, že jdu s Crystal a Olivíí na oběd,“ řekla Karen, a jakmile jsem dokončila nástřík zepředu, otočila se ke mně bokem.

„Možná by sis s ní o tom měla promluvit. Myslím se Shannon.“

„To bych měla, ale pokud jí to bude vadit, nic moc s tím nenačínám.“ Karen se znovu otočila a já jsem jí nástříkala sprej na záda. „Mám podnik, který musím řídit, a řídím ho profesionálně. Chápeš?“

Přikývla jsem, protože jsem tomu rozuměla víc než kdokoliv jiný. Karen nebyla jako ostatní manželky. Měla malého syna a nebyla závislá na penězích svého manžela, ačkoliv jako plastický chirurg vydělával víc než dost. Karen však od základů vybudovala realitní impérium a stala se tak úspěšnou, že za sebou měla celý tým, takže ona sama už jen uzavírala ochody.

„A pak samozřejmě musíme Crystal přivítat do našeho kruhu, protože je vdaná za Bryce, a v tomhle městě je všechno o tom, koho znáš, co máš na sobě, jak vypadáš a kolik máš peněz a vlivu,“ pozdechla si Karen.

„To mi nemusíš připomínat,“ zasmála jsem se.

„Ale no tak.“ Přátelsky mě poplácala po rameni. „Ty jsi hvězda našeho města.“

„Jen o tom nikdo neví.“ Křivě jsem se usmála a podala jí ručník.

„Ach, zlato, však oni se to dozví.“

OLIVIA

„VÝBORNĚ. JSME TU VŠECHNY.“ Podívala jsem se na každou z žen sedících u stolu v soukromém salonku útulné kavárny. Na tváři se mi rozlil široký úsměv. Nemohla jsem si pomoci. Na tohle jsem čekala roky. Byly jsme výbor Buckheadské ženské nadace. Byly jsme elita, protože jsme pořádaly ty nejžhavější akce pro ten či onen dobročinný účel. Každý chtěl být jako my.

Karen na mě povytáhla obočí. „Není tu Shannon.“

„Správně. Protože jde o ni,“ řekla jsem a zvedla bradu.

Po mé levici seděla naše tajemnice Sophie a zapisovala všechno, co říkám, jako bych byla samotný Shakespeare. Bylo fajn mít ji na své straně, ale nikdy bych ji nepustila do svého úzkého okruhu přátel. Jistě, Sophie byla zámožná, ale jediné, co kromě toho mohla nabídnout, bylo psaní poznámek. Navíc byla nemastná neslaná. Její vzhled odrážel její osobnost... nuda a šed'.

Pokladnice Tina prolistovala účetní knihu. Každé otočení stránky přineslo závan toho odporného pižmového parfému, který používala. Přestože byla bohatá, byla cítit chudobou. Kdyby se na ni dalo aspoň trochu dívat, určitě bychom si byly blízké. S plastikami však začala ještě před jejich zdokonalením a svěřila se do rukou nepříliš zkušeného chirurga. Ve výsledku její pleť vypadala, že jí každou chvíli sklouzne z obličeje rovnou do klína. Na to jsem se nemohla dívat.

„Tino, tvoje pleť přímo září,“ zalichotila jsem jí. „Dnes bych si ani nevšimla, jak málo je pružná.“

„Jsi moc hodná, Olivie,“ řekla s úsměvem.

„A Sophie, tvůj outfit je tak osobitý. Mně by to vůbec neslušelo.“

Sophie se podívala na svoje bílé tričko. „Určitě ano, Olivie. Tobě sluší všechno.“

„To máš pravdu. Můžeme začít?“

Tina a Sophie přikývly. Karen se opřela o židli a naklonila hlavu. K tomuhle rozhodnutí jsem její hlas nepotřebovala. Stačily mi dva, a ty už jsem měla.

„Mimořádná schůze výboru Buckheadské ženské nadace je tímto zahájena,“ prohlásila Sophie.

„Bezva. Takže, důvodem, proč jsem vás dnes všechny svolala, je moje obava o Shannon. Všechny víme, že si prochází nesmírně těžkým obdobím. Bolí mě za ni srdce.“ Položila jsem si ruku na hrud' a zatvářila se soucitně. To byl můj nejméně oblíbený výraz.

Tina a Sophie opět přikývly. Karen si poposedla dopředu.

„Podávám návrh na odvolání Shannon z funkce předsedkyně. Jste všechny pro?“

Sophie a Tina začaly zvedat ruce.

„Zadržte! To není správné,“ vykřikla Karen. *Jak neslušné.*

Sophie a Tina rychle daly ruce dolů. *Zbabělkyně.*

„Ne, Karen. Není správné, aby naše dobročinné akce trpěly stejně jako Shannon,“ pronesla jsem klidným hlasem.

„Jak přesně trpí?“ Karen vytřeštila oči.

„Sophie, přečti prosím, kdo chyběl na posledních dvou schůzích,“ nařídila jsem.

Zapisovatelka přikývla a prolistovala svoje poznámky. „Shannon.“

„Tím tento případ uzavírám,“ řekla jsem s napjatým úsměvem.

„Ale přípravy nadcházejícího galavečera to nijak neohrozilo. Všechno, co vám potřebovala sdělit, jsem vám na těch schůzích vyřídila,“ namítla Karen.

„Vedoucí vede, Karen. Nepředává informace prostřednictvím předsedkyně pro styk s veřejností.“ Potrásla jsem hlavou.

„Olivia má pravdu,“ vložila se do toho Tina. „Nemám ani aktuální účty, protože mi je nedodala.“

„A není fér, že jí musím napsat áčko. Už tak mám ze všeho toho zapisování křeč v ruce,“ dodala Sophie.

Málem jsem zakoulela očima. Její argument byl chabý a nudný jako ona sama. Tohle jsme si nacvičily.

„Nechci tady být za tu zlou.“ *Ano, chci.* „Ale v našich stanovách je uvedeno, že pokud členka předsednictva bez řádné omluvy zmešká dvě nebo více schůzí, je to důvod k jejímu odvolání z funkce,“ řekla jsem. Tohle měla říct Sophie.

„Ano, to je pravda.“ Sophie prolistovala svou složku a strčila před Karen list papíru.

Karen si ho rychle pročtena a znovu se na mě podívala. „Není rozvod dostatečná omluva?“

„Ne. To ve stanovách nemáme,“ odpověděla jsem.

„Nezahrnuly jsme to tam, protože v dnešní době je to tak časté,“ vysvětlila Tina. „Některé z našich řadových členek se rozvádí už potřetí, ale členky mají větší volnost než předsednictvo.“

Karen záúpěla. „Nemůžeme udělat výjimku?“

Já a moje dvě přísluhovačky jsme svorně zavrtěly hlavami. „To je šikmá plocha, Karen. Takže, kdo je pro odvolání Shannon z funkce předsedkyně?“

Tina, Sophie a já jsme zvedly ruce.

„Kdo je proti?“ Karen zvedla ruku.

„Fajn, to bychom měly. Shannon Madisonová už není předsedkyní Buckheadské ženské nadace. Neboj, Karen. Pořád je členkou a v příštích volbách může znovu kandidovat,“ řekla jsem s úsměvem.

Sophie rychle všechno poznamenala do zápisu ze schůze.

„Ráda bych předložila návrh,“ řekla Tina.

Hodná holka.

„Navrhují do funkce předsedkyně Olivii Petrovovou. Kdo je pro?“

Vystřelila jsem ruku tak rychle, že jsem si málem vykloubila rameno. Tina a Sophie mě následovaly. Karen si zhluboka povzddechla.

„Kdo je proti?“ pokračovala Tina.

Karen ani nezvedla ruku. *Poražená.*

„Tohle je kravina,“ řekla Karen.

„Ne, je to byznys, což je v podstatě totéž,“ zasmála jsem se vesele. „Co kdybychom to udělaly takhle? Galavečer je už za týden a Shannon na něm odvedla kus práce. Měla by to být její poslední akce ve funkci předsedkyně. Ostatním členkám to oznámíme na následující schůzi. Co na to říkáš?“ Naklonila jsem hlavu a nasadila o něco širší úsměv, ani moc velký, ani moc malý.

Karen vtáhla rty a chvíli přemýšlela. Byla to velkorysá nabídka. Vlastně to ode mě bylo docela hezké. Sledovala jsem dlouhodobé cíle. Občas bylo potřeba projevit laskavost.

„Dobrá. Ten galavečer pro ni hodně znamená, takže je to fér,“ řekla a vyšpulila své plné rty.

„Jsem ráda, že to vidíš stejně. Musíme obsadit pozici místopředsedkyně, takže na příští schůzi budeme přijímat nominace a na další budeme hlasovat. Souhlasíte?“ zeptala jsem se.

Všechny přikývly.

„Prosím,“ řekla servírka. „Čtyři okurkovo-mátové detoxikační nápoje.“ Před každou z nás postavila sklenici.

Pozvedla jsem tu svoji, abych připila sama na sebe, jak jinak. „Říkala jsem si, že potřebujeme očistit i svá těla,“ zasmála jsem se.

Tina a Sophie se taky zachichotaly, jak se patří.

„Na konec voleb a nový začátek s novou předsedkyní.“ Přitukla jsem si s Tinou a Sophií. Karen jen zvedla sklenici ke rtům a vypila ji na ex, očividně nespokojená s mými rozhodnutími. Však ona se s tím vyrovná. Koneckonců nebyla jako já. Dokázala odpustit a zapomenout. Já jsem na druhou stranu věřila, že existuje i jiná cesta. Odpusť, zapomeň, nebo to sakra nikdy nenech plavat.

KAREN

SOUKROMÝ SALONEK KAVÁRNY jsem opouštěla dopálená. Shannon by zuřila, možná i na mě. Olivia mě však zaskočila a já jsem s tím nemohla nic moc udělat, zvlášť když Tina a Sophie nemají páteř ani dost rozumu na to, aby se jí postavily. Plánovala to celou dobu? Přísně vzato měla Olivia pravdu. Stanovy jsou stanovy a Shannon na předchozích dvou schůzích chyběla. Ale stejně. Celé mi to nějak nesedělo.

Prošla jsem kavárnou a našla Crystal, která už seděla u stolu a čekala na mě a Olivii. Viděla jsem ji na fotkách, když jsme se Shannon po několika láhvích vína šmejdily na sociálních sítích, ale na živo byla ještě mnohem hezčí. Měla na sobě květované letní šaty a seděla s nohou přes nohu u kulatého stolu s drahým skleněným nádobím, čerstvými tulipány a bílým lněným ubrusem. Dlouhé blondaté vlasy se jí přirozeně vlnily a byla opálená – na rozdíl ode mě sluncem. Byla jiná. Měla svěží tvář a vyzařovala z ní nenucená krása. Chápala jsem, co na ní Bryce vidí.

Došla jsem ke stolu a ona si zřejmě nebyla jistá, kdo jsem. Očividně si o mně nic nezjišťovala.

„Crystal?“

„Jo, to jsem já,“ řekla s výrazným texaským přízvukem a usmála se.

„Já jsem Karen Richardsonová. Moc ráda tě poznávám.“ Podala jsem jí ruku.

Ona však vstala a objala mě. Čekala jsem, že bude rozverná, ale působila klidně a vyrovnaně. Byla sympatická. Chtěla jsem ji kvůli Shannon nenávidět, ale nešlo to – aspoň zatím ne.

Posadila jsem se ke stolu, položila kabelku na vedlejší židli a objednala si u servírky chardonnay. Obvykle jsem ve všední den při obědě nepila, ale po té schůzi výboru jsem potřebovala něco silnějšího než celerovou šťávu.

„Tak jak si zvykáš na Buckhead?“ zeptala jsem se, protože jsem věděla, že tady žije už několik měsíců a teprve teď se začíná objevovat ve společnosti. Když se zabydlovala, držela se stranou. Nedivila jsem se jí. Většina žen ji okamžitě neměla ráda, protože ukradla Shannon manžela.

„Zatím dobře, snažím se o tomhle městě získat představu a porozumět mu.“ Pohrávala si s ubrouskem, zkroutila ho a pak ho zase narovnala.

„Ach, drahoušku, já tady žiju už přes deset let a pořád mám pocit, že tomuhle městu nerozumím,“ řekla jsem se smíchem.

Taky se zasmála. „Máš nějakou radu?“

„Prostě buď trpělivá. Lidi si k tobě najdou cestu.“ Napila jsem se vína. Viděla jsem, že se trochu uvolnila. Byla evidentně nervózní a nechtěla tu být. Předpokládala jsem, že na ni Bryce naléhal, aby se s námi spřátelila. Po rozvodu se Shannon si potřeboval napravit reputaci.

„Takže, co vůbec děláš?“ zeptala se Crystal.

„Piju.“ Ustrkla jsem doušek vína.

Crystal na okamžik vytřeštila oči.

„Dělám si srandu.“

Lokla si ze svého pullitru. Ani jsem si nevšimla, že pije pivo. V tu chvíli jsem věděla, že se mi líbí. Místní ženy pily rozmixovanou zeleninu, šampaňské, víno nebo vodku. Pivo nikdy.

„Teď vážně.“ Položila jsem skleničku. „Řídím vlastní realitní kancelář zaměřenou na luxusní nemovitosti a mám pětiletého syna Rileyho.“ Vyndala jsem telefon a ukázala jí pár fotek mého malého rošťáka, vytáhlého kloučka, který vypadal jako dokonalá kombinace mě a Marka. Měl moje oči a nos, ale Markovy vlasy a výšku.

„To je drahoušek,“ rozplývala se Crystal.

„Jo, je celý můj svět.“ Strčila jsem telefon zpátky do kabelky. „A co ty, máš děti?“ Věděla jsem, že nemá, ale zajímalo mě, jestli je chce – jestli o nich s Bryceem mluvili. Nevím, jestli jsem se ptala spíš kvůli sobě, nebo kvůli Shannon.

„Božínku, to ne. Děti bych chtěla, ale až časem. Mám pocit, že ještě nejsem připravená.“

„Bryce už se určitě nemůže dočkat.“ Nevím, proč jsem to řekla. Trochu jsem si rýpla, za Shannon. *To bylo naposledy*, slíbila jsem si. Crystal byla milá. Neměla jsem důvod ji nenávidět.

Rozařičtě si odkašlala. „A vedeš vlastní realitní firmu. To je úžasné,“ řekla a znělo to opravdu upřímně.

„Díky. Vybuodovala jsem ji od základů, když jsem se sem přistěhovala. Chtěla jsem mít něco svého a daří se mi natolik, že už mi to ani nezabere moc času. Teď jsem spíš tváří firmy. Ukážu se a uzavřu smlouvu.“ Usmála jsem se na ni.

„To bych taky jednou chtěla... chápeš, mít něco vlastního.“ Trochu se napila piva.

Já jsem si cucla vína a v tu chvíli jsem zahlédla Olivii, jak prochází restaurací. Měla jako obvykle zpoždění, což nedávalo smysl, protože už v kavárně byla. Ale to byla celá Olivia. A ještě se stačila převléknout. Teď na sobě měla přiléhavé červené šaty, elegantní a zároveň sexy. Olivia uměla být dokonale „elexy“, jak tomu sama říkala.

„Moc se omlouvám, že jdu pozdě.“ Posadila se ke stolu. „Ahoj, já jsem Olivia Petrovová.“

Když se s Crystal objala a vzájemně se představily, objednala si chardonnay a salát. Já jsem si taky poručila salát a Crystal hamburger s hranolky. Olivia nad její objednávkou přimhouřila oči. Zjevně ji odsuzovala a současně nenáviděla. Crystal bylo pětadvacet. Mohla si dovolit jíst, cokoliv chtěla. Olivii a mně už táhlo na čtyřicet. Musely jsme šetřit kaloriemi, abychom si mohly dopřát víno.

Zatímco jsme s Olivii uždibovaly salát a pocucávaly víno, Crystal hltala pivo a ukusovala ohromná sousta hamburgeru. Olivia ji pozorovala jako zvířátko v zoo, kuriózní, avšak politováníhodné stvoření.

Crystal si lehce řihla. „Pardon.“

Otřela si koutky rtů a pokračovala v jídle. Pokoušela se mezi nás zapadnout, to se jí nedalo upřít, ale holka z Texasu své kovbojské boty a laso jen tak neodhodí. Snažila se sedět zpřímá, stejně jako Olivia, ale co chvíli musela své držení těla napravit, protože se jí svěšovala ramena. Seděly jsme v tichosti, soustředily se na jídlo před sebou a vyměňovaly si letmé pohledy a malé úsměvy. Nevěděla jsem, co říct. Bylo to trapné. Takhle jsem si zábavné odpoledne nepředstavovala. Mlčení nakonec prolomila Olivia.

„Takže, ty a Bryce... Jak jste se vy dva poznali?“

Samozřejmě že se na to Olivia musela zeptat. Drby, to bylo její. Podle mě to sice bylo nevhodné, ale sama jsem byla zvědavá. Jak se dívka jako Crystal seznámí s mužem, jako je Bryce?

Crystal odložila hamburger a pečlivě si otřela ústa ubrouskem. Odkušlala si.

„V baru v Texasu, kde jsem pracovala. Byl ve městě kvůli nějakému obchodu a padli jsme si do noty.“ V očích jí zajiskřilo. Ne zlomyslně, ale láskyplně. Evidentně jí na Bryceovi záleželo.

„Věděla jsi, že je ženatý?“ ušklíbla se Olivia. „Nesoudím tě,“ dodala, jako by tím snad její otázka byla méně nemístná.

Crystal po nás obou střelila pohledem a skousla si spodní ret. Kopl do sebe zbytek piva a rázně postavila prázdný püllitr na stůl. „Prostě vám to vyklopím, protože nechci, aby se o tom dál šušovalo. Nejdřív jsem to nevěděla. Neřekl mi to hned, a když kápl božskou, už jsem do něj byla zamilovaná. Nejsem ten typ ženské, ačkoliv svým způsobem asi jsem. A Shannon je mi líto. Tohle jsem nikdy nezamýšlela, ale stalo se. Potkala jsem chlapa a zamilovala se do něj. Nelituju toho a myslím, že bych ani neměla.“ Vychrlila to ze sebe na jeden nádech, jako by si to už nesčetněkrát nacvičovala. Pak se na každou z nás podívala, zda souhlasíme.

„Není čeho litovat,“ řekla Olivia a poskytla tím Crystal kýženou podporu. Bylo však zřejmé, že to nemyslí vážně. „Někdy to prostě víš,“ dodala.

Olivia na mě mrkla. Nebyla jsem si jistá, proč na mě mrká, ale stejně jsem se na ni usmála. Buckhead byl samý úsměv. Usmívali jste se, ať už jste byli naštvaní, nebo spokojení.

„Tak já to taky vyklopím. Shannon je moje kamarádka, ale chci se přátelit i s tebou. Doufám, že to pochopíš, a snad to pochopí i Shannon.“ Cítila jsem se provinile, že tu vůbec jsem. Byla jsem a měla jsem být loajální vůči Shannon.

„Chápu,“ přikývla Crystal. „A respektuju to.“

Potěšeně jsem se na ni usmála.

Olivia odložila ubrousek a dopila zbytek vína. „Já ne. Se Shannon jsem skončila a ty bys měla taky.“

Naklonila jsem hlavu a svráстила obočí. „Přebírat jí funkci předsedkyně ti nestačilo?“

„Ne. Nepamatuješ si, jak se ke mně chovala, když jsem se do Buckheadu přistěhovala?“ Olivia zvedla bradu a upila z čerstvě nalité sklenice vína.

„Ne, a navíc je to už dávno.“ Obrátila jsem oči v sloup.

„Tyran zapomene, že je tyran. Oběť nikdy nezapomene. Kromě toho už je odepsaná. Přišla o manžela i o funkci ve výboru. Nepotřebuju v životě žádnou přítěž a nemůžu se potýkat s takovou negativitou.“ Olivia našpulila rty.

Odhodila jsem svůj ubrousek na stůl. Ano, byla doba, kdy spolu Shannon a Olivia nevycházely, ale nepamatuju si, že by to bylo tak zlé. Stalo se to asi před pěti lety, zrovna když se mi narodil Riley. Myslím, že to mezi nimi trochu vřelo. Už si přesně nevzpomínám. Měla jsem plné ruce práce s novorozencem a podnikáním. Ale kdo se něčeho drží tak dlouho? Olivia rozhodně.

Chtěla jsem odtamtud vypadnout, ale odolala jsem, protože jsem ještě nezaplatila účet a Crystal si to nezasloužila... zatím. Věděla jsem, že Olivii leží v žaludku víc než jen někdejší neshody se Shannon. Bylo to jasné jako facka. Shannon nebyla o moc starší než Olivia a manžel ji vyměnil za mladší kus. Oliviiina nenávisť vůči ní byla prodchnutá nejistotou a strachem. Zjevně chtěla Shannon vypudit, protože se

bála, že ji potká stejný osud. Strach dělá z lidí blázny. A nejistota o to víc.

„Nechci působit potíže,“ řekla Crystal a podívala se na mě. „Obdivuju, že chceš zůstat loajální vůči Shannon a zároveň se stýkat i se mnou.“ Pak se obrátila na Olivii: „A prosím neměj pocit, že se kvůli mně musíš na Shannon vykašlat.“

„Nekašlu na ni kvůli tobě. Kašlu na ni, protože si to sakra zaslouží.“ Olivia vstala tak rázně, až za ní spadla židle. Hodila na stůl stodolarovou bankovku (její specialita) a vyřítla se z restaurace, aniž se ohlédla. Vždycky si potrpěla na dramatická gesta. Tímhle šíleným způsobem naznačila dvě věci: za prvé, že není radno si s ní zahrávat, a za druhé, že Crystal udělá dobře, když si ji bude držet nablízku. Klam je mocná síla. Protočila jsem oči, dopila svou skleničku vína a pak i zbytek po Olivii.

Crystal nakrčila nos, otřela si bradu ubrouskem a několikrát si lokla vody.

„Budeš si na ni muset zvyknout,“ řekla jsem se smíchem. Byla to pravda. Olivia lidem přirostla k srdci... jako rakovina. Nikdy nebyla člověkem, kterého byste si hned oblíbili, pokud o to sama nestála. A to bylo jedině tehdy, když jste jí měli co nabídnout. Sice to byla moje kamarádka, ale pamatuju si, že jsem ji neměla ráda, a i později jsem často mívala pocit, že ji jen toleruju. Takový už byl Buckhead.

Mně i Crystal zabzučel telefon. Ve skupinovém chatu se objevila zpráva od Olivie:

Omlouvám se za svůj výbuch. Jako nová předsedkyně jsem teď pod velkým tlakem a to, co mi Shannon před pěti lety udělala, mě stále ještě trápí. Prosím, odpusťte mi. Účet jsem zaplatila.

Xoxo, Olivia

„Vážně si na ni budeš muset zvyknout,“ řekla jsem a potřásla hlavou. „Jo...“ ucedila Crystal. Servírka se nás zeptala, jestli si dáme ještě něco. Objednala jsem nám dva panáky tequilly, abychom spláchly

Oliviin záchvat vzteku. Lízly jsme si soli, a než jsme se napily, pro-
nesla jsem přípitek.

„Na Buckhead! Doufám, že to tady přežiješ.“ Koply jsme do sebe
panáky, vysály limetku a zasmály se.